

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **JUDr. J. M.**, zastoupen JUDr. Ladislavem Kovaříkem, bytem Nové Domy 194, Praha 6, jako obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 24. 2. 2012, čj. 78/2012,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 29. 3. 2011, čj. OSZ-55609-17/D-Kn-2011, o zvýšení výsluhového příspěvku, a jímž bylo toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v žalobě uvádí, že mu byl ode dne 1. 10. 1996 rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra přiznán výsluhový příspěvek ve výši 7 442,- Kč měsíčně. Orgán sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra je dle názoru žalobce příslušný orgán, určený dle § 110 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), jehož předmětem činnosti je rozhodování o dávkách důchodového pojištění a jejich vyplácení. Žalobce tak považuje výsluhový příspěvek za dávku důchodového pojištění, která nesmí být snížena, změněna, pozastavena, odejmuta nebo konfiskována. Žalobce dále odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 17/96, dle něhož náleží výsluhový příspěvek všem, kteří splnili zákonem stanovené podmínky; je součástí systému

sociálních dávek, souvisejících s ukončením služebního poměru, přičemž nárok na tyto dávky se zachovává.

V první žalobní námitce žalobce uvádí, že jestliže o dávkách důchodového pojištění rozhodl orgán sociálního zabezpečení jako orgán příslušný a určený, nesmí o nich rozhodovat služební funkcionář ve věcech služebního poměru a v řízení dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o služebním poměru“).

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že orgán sociálního zabezpečení nesmí provádět zdanění výsluhového příspěvku. V jaké výši byla dávka přiznána, v takové výši musí být vyplacena na účet oprávněného.

Třetí žalobní námitka se týká nezákonného zřízení odboru sociálního zabezpečení (resp. služebního funkcionáře), jenž byl zřízen z libovůle Ministerstva vnitra a není příslušný rozhodovat o dávkách důchodového pojištění, nesmí rozhodovat o souběhu starobního důchodu a výsluhového příspěvku. Žalobce poukazuje na rozpor s předpisy o sociálním zabezpečení České republiky a s nařízením Evropského parlamentu a Rady č. 883/2004 ze dne 29. 4. 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“).

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto navrhuje soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a současně mu uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvádí tytéž argumenty jako v napadeném rozhodnutí a navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V přípisě ze dne 27. 3. 2013 žalobce navrhl doplnění dokazování o svůj dávkový spis důchodového pojištění a o svůj osobní spis policisty, dále navrhl soudu předvolat jako svědky JUDr. V. B. – služebního funkcionáře a J. K. – ministra vnitra.

Podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

K žádosti žalobce nařídil Městský soud v Praze ve věci jednání. Při jednání dne 22. 4. 2015 strany setrvaly na svých postojích.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobci dle § 159 zákona o služebním poměru zvýšen výsluhový příspěvek o 1,95 %. Zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodů, která byla stanovena nařízením vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011.

Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění, ale příspěvkem bezpečnostního sboru jeho bývalému příslušníkovi k ocenění dlouholeté služby; je nárokem vyplývajícím ze služebního poměru, upraveným v § 157 a násl. zákona o služebním poměru. Zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), ani zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení nelze v řízení o výsluhovém příspěvku použít. Dle § 159

zákona o služebním poměru byl výsluhový příspěvek žalobce zvýšen o polovinu procentní výměry stanovené nařízením vlády č. 281/2010 Sb., o navýšení důchodů v roce 2011, tedy o 1,95 %. Zákonem č. 346/2010 Sb. byl změněn zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o daních z příjmů“), čímž došlo ode dne 1. 1. 2011 ke zrušení osvobození výsluhového příspěvku od daně. Srážku daně je povinen provést plátce daně při výplatě výsluhového příspěvku a odvést ji příslušnému správci daně. Správní orgán I. stupně tedy postupoval v souladu se zákonem.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 159 zákona o služebním poměru se výsluhový příspěvek zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů podle zvláštního právního předpisu, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodů.

Při posuzování, zda se výsluhový příspěvek řadí mezi dávky důchodového pojištění, je zapotřebí vycházet z jejich charakteru. Výsluhovým příspěvkem se oceňuje příslušníkův výkon služby u bezpečnostního sboru. Výsluhový příspěvek tedy představuje finanční kompenzaci za léta náročné služby. Má na něj nárok bývalý příslušník bezpečnostního sboru, který vykonával službu alespoň 15 let a jehož služební poměr neskončil propuštěním ze zákonem stanovených důvodů. Oproti tomu důchodové dávky slouží k hmotnému zabezpečení jejich příjemců, kteří nemohou být výdělečně činní. Podmínkou nároku na důchodové dávky je především získání potřebné doby pojištění, tzn. placení pojistného po určitou zákonem stanovenou dobu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, čj. 3 Ads 121/2009-116, se v případě výsluhového příspěvku *„jedná o výsluhový nárok závislý pouze na odsloužených letech bývalého příslušníka u ozbrojených sborů, nikoliv o dávku určenou k finančnímu pokrytí některé ze sociálních situací (rizik), k němuž jsou určeny dávky důchodového pojištění (stáří, invalidita, ztráta živitele apod.)“*. Na rozhodování o výsluhovém příspěvku proto nelze aplikovat zákon o důchodovém pojištění ani zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Výslovná právní úprava výsluhového příspěvku je obsažena v ustanovení § 157 a násl. zákona o služebním poměru, právní předpisy sociálního zabezpečení přiznávání výsluhového příspěvku nijak neupravují. Z pouhé skutečnosti, že zákonodárce v ustanovení § 159 zákona o služebním poměru navázal valorizaci výsluhového příspěvku na zvýšení procentní výměry důchodů, nelze dovozovat, že výsluhový příspěvek je jednou z důchodových dávek; na jeho charakteru se totiž nic nemění. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, čj. 6 Ads 155/2012-31, se od sebe výsluhový příspěvek a důchodové dávky odlišují jak svou povahou, tak svým účelem, a nelze je proto ztotožňovat.

První žalobní námitka není důvodná, neboť jak již soud konstatoval v odstavcích výše, výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění. Poněvadž žalovaný nerozhodoval o důchodové dávce, nevystupoval ani v postavení orgánu sociálního zabezpečení a na jeho postup se nepoužijí právní předpisy o sociálním zabezpečení. Argumentace žalobce je tedy lichá. Žalovaný rozhodoval o výsluhovém příspěvku žalobce v řízení ve věcech služebního poměru. Formální označení služebního funkcionáře jako ředitele odboru sociálního zabezpečení není rozhodné; primární jsou jeho kompetence. Podle ustanovení § 2 odst. 5 písm. b) zákona o služebním poměru může rozhodováním o výsluhovém příspěvku ministr

vnitřní na žádost ředitele bezpečnostního sboru pověřit vedoucího organizační části ministerstva.

K druhé žalobní námitce týkající se zdanění výsluhového příspěvku soud uvádí, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když výsluhový příspěvek žalobce počínaje dnem 1. 1. 2011 začal danit. Novelou zákona o daních z příjmů provedenou zákonem č. 346/2010 Sb. bylo zrušeno osvobození výsluhového příspěvku příslušníků bezpečnostních sborů od daně z příjmů a s účinností od 1. 1. 2011 je výsluhový příspěvek podroben zvláštní sazbě daně z příjmů, jež činí 15 %. Žalovaný, který v projednávaném případě vystupoval v postavení plátce daně, tak byl povinen ode dne účinnosti citované novely srážku daně z výsluhového příspěvku žalobce provést a odvést ji příslušnému správci daně; žalobci následně v souladu se zákonem poukázal výsluhový příspěvek snížený o odvedenou daň z příjmů.

Soud nepřisvědčil žalobní námitce o nezákonném a libovolném zřízení odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra. Je zapotřebí rozlišovat Ministerstvo vnitra, resp. jeho příslušné útvary, v případech, kdy rozhoduje o důchodových dávkách jako orgán sociálního zabezpečení a v případech, kdy rozhoduje ve věcech služebního poměru. Již výše soud uvedl, že v projednávaném případě žalovaný o výsluhovém příspěvku rozhodoval v rámci řízení ve věcech služebního poměru, jelikož výsluhový příspěvek není dávkou důchodového pojištění. Nelze proto hovořit o porušování předpisů o sociálním zabezpečení České republiky ani předpisů Evropské unie, jelikož tyto se na daný případ neaplikují. Nařízení č. 883/2004 na daný případ nedopadá vzhledem k nenaplnění jeho věcné působnosti; výsluhový příspěvek nelze podřadit pod žádný z předmětů úpravy vyjmenovaných v čl. 3 nařízení.

Návrhy žalobce na doplnění dokazování soud shledal nadbytečnými, jelikož v řízení lze rozhodnout na základě listinných důkazů tvořících obsah správního spisu a podstatou sporu je otázka právní, tj. posouzení, zda výsluhový příspěvek je důchodovou dávkou.

Jelikož soud neshledal žádnou z žalobcem uplatněných žalobních námitek důvodnou, žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za situace, kdy plně úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. dubna 2015

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková